

k tomu, že rozsudek, zjišťuje, že se soukromá žalobkyně, pokud se týče její zástupce přes řádné obeslání k hlavnímu přelíčení nedostavil, zpátečního lístku vůbec neuvádí, ani jeho obsahu necituje, tím méně ovšem nesprávně, a že jen v tomto posledním případě by rozpor v úvahu přijíti mohl, ani obsah zpátečního lístku nepřičít se rozsudkovému zjištění, ježto z obsahu tohoto lístku jest patrno, že zástupce Dr. K. byl o líčení na den 18. listopadu 1920 ustanoveném zpraven a soud se zřetelem na své poukazy ze dne 6. srpna a 17. září mohl právem za to míti, že toto vyrozumění se stalo jménem Marie G., byť i na zpátečním lístku jméno zmocnitele vůbec uvedeno nebylo. Ta okolnost pak, zda obálka byla doručena k vlastním rukám a zda měla název předvolání nebo pouze vyrozumění, nemá zde významu již proto, poněvadž právní zástupce sám uznává, že mu vyrozumění prostřednictvím kancelářské úřednice bylo dne 9. října 1920 doručeno, a poněvadž při tom bylo použito úředního vzorce předepsaného pro soukromé žalobce. Konečně nelze mlčením pominouti, že ani jednání právního zástupce nebylo bezvadné. Týž již z vyrozumění o hlavním přelíčení na den 18. listopadu ustanoveném ihned seznati musil, že jest pochybeným, ježto František G., kterého on rovněž zastupoval, v trestní věci proti Heřmanu L. pro krádež vystupoval pouze jako soukromý účastník a nikoliv jako soukromý žalobce, jménem kteréhož se vyrozumění stalo, a mimo to, když právní zástupce, chtěje se o stavu věci před hlavním líčením informovati, dne 9. října 1920 ve spisy nahlédl, jak výslovně písemně potvrdil, musil i při jenom z běžném prohlédnutí spisů ihned seznati, že obžaloba byla na Heřmana L. vznesena nikoliv pro krádež koz Františka G., nýbrž pro zcela jinou krádež na firmě W. S. K., a že trestní řízení proti L-ovi pro krádež koz Františka G-a bylo dle §u 90 tr. ř. zastaveno. Z toho musil právní zástupce ihned seznati, že vyrozumění, které za Františka G-a obdržel, správně tohoto týkati se nemůže, a že i označení předmětu trestní věci na vyrozumění jako krádeže jest nesprávné, a mohl se hned ze sousedních listů trestního spisu sám přesvědčiti, že byl vyrozuměn vlastně jménem Marie G-ové v trestní její věci proti L-ovi pro přestupek proti bezpečnosti cti, a že jen nedopatřením soudní kanceláře bylo vyrozumění chybně vyhotoveno. Avšak i kdyby byl právní zástupce soudních nařízení si byl nepovšimnul, pak přece bylo na něm, aby se po rozumu §u 9 adv. ř. v zájmu svého zmocnitele o vysvětlení věci dotazem u soudu v čas postaral, čehož týž ale neučinil, ačkoliv k tomu od 19. října do 18. listopadu dosti času bylo.

Čís. 510.

Dřívější odsouzení pro krádež zakládají zločinnou kvalifikaci (§ 176, II. a) tr. zák.) i po té, když uplynutím doby pominuly následky odsouzení, uvedené v zákoně ze dne 15. listopadu 1867, čís. 131 ř. zák.).

(Rozh. ze dne 14. července 1921, Kr I 66/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 4. října 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II. a), c), pokud se týče 176 II. a), c) a 179 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost obžalovaného uplatňuje zmatek dle Šu 281 čís. 10 tr. ř., poněvadž soud nalézací, prý nesprávně, podřadil skutek stěžovatelův pod § 176 II. a) tr. zák., nechav úplně nepovšimnuto, že od potrestání stěžovatelova pro krádež, jednou pro zločin, jednou pro přestupek, uplynulo již více než 18 roků, takže následky odsouzení dávno již pomínuly. Než, nehledíc k tomu, že skutek obžalovaného zůstal by i po odpadnutí kvalifikace dle Šu 176 II. a) tr. zák. čtyřnásobně na zločin kvalifikován a dle Šu 179 tr. zák. trestným, nerozlišuje všeobecný trestní zákon v Šu 176 II. a) tr. zák. dle doby, kdy předchozí krádeže byly spáchány, pokud se týče tresty za ně odpykány, a nezná promlčení následků trestu. Zákon ze dne 15. listopadu 1867 čís. 131 ř. zák., jehož se zmateční stížnost dovolává, obmezil ovšem trvání určitých, tam přesně vyznačených následků potrestání na určitou dobu, kratší než doba shora uvedená, avšak k těmto účinkům potrestání, v zákoně určitě vyznačeným, účinek z vícenásobného předchozího potrestání pro krádež dle Šu 176 II. a) tr. zák. nenáleží. Nemístným jest poukaz k zákonu ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., poněvadž i zde jde o promlčení určitého účinku předchozího potrestání, kteréžto ustanovení na jiné, zákonem nedotčené účinky potrestání rozšiřovati nelze. Ostatně ani tento zákon nejde tak daleko, že by předchozí potrestání pachatelovo označil vůbec bezvýznamným pro výrok o podmíněném odkladu trestu a soud bude k nim i po uplynutí lhůty druhého odstavce Šu 2 míti zření, pokud mohla by míti vliv na jeho úsudek o osobnosti pachatelově ve směru prvního odstavce Šu 1 cit. zák. V úvahu přijíti by mohl snad ještě zákon o odčinění odsouzení ze dne 21. března 1918, č. 108 ř. zák. vzhledem ku svým účinkům dle § 3, ježto od posledního potrestání stěžovatelova více než nejdelší lhůta § 2 a 4 zák. uplynula. Než stěžovatel ani netvrdí, že by se byl dobrodiní tohoto zákona vůbec domáhal aneb že by tu bylo i jen podmínek odčinění jeho odsouzení zvláště dle druhého odstavce § 1 cit. zák. Za tohoto stavu věci nelze uznati použití kvalifikace § 176 II. a) tr. z. právně pochybeným.

Čís. 511.

Dodávková povinnost (§ 3 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Zemědělec jest oprávněn, by kryl předem svou vlastní potřebu ve výměře úředně stanovené a teprve ze zbytků obilí splnil předepsanou dávku obilnin.

(Rozh. ze dne 16. července 1921, Kr II 247/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Olomouci ze dne 18. března 1921, jímž byl obžalovaný dle § 259 č. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin podle § 3 zák. ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n.

Důvody:

Zmateční stížnost státního zastupitelství uplatňuje důvod zmatečnosti § 281 čís. 9 a) tr. ř. Rozdíl názoru vysloveného v osvobozujícím rozsudku, proti kterému zmateční stížnost brojí, a názoru zmateční stížnosti jeví